

Melica stopi na zidek in glasno začne. Vojak na straži se ustavi in posluša... Ko je končala, so ploskali otroci in vojak tudi. Odpočili smo se in še nekaj zapeli, potem smo se odpravili na odhod.

Ker so bili otroci žejni, smo zavili k vodnjaku pod lipo sredi vasi.

Tamo so vojaki jedli, pili vodo in umivali posodo. —

Ko so vojaki videli, da se bližamo mi, so nam napravili prostor. Eden nam je vlekel vodo, da so otroci drug za drugim pili.

Ko se mi je zdelo, da se je trudil že dovolj časa, mu pravim: »Le pustite, hvala, bom že sama.« A on ni hotel. Kar pride vojak, ki je bil poprej na straži in pravi: »Ko bi slišali neko teh deklic, kako vam lepo pove pesemco!«

»Katera, katera?« so povpraševali vojaki.

Pokažem Melico in povem, da tudi druge tako znajo.

»Prosim, naj pove tudi nam!« se oglasi že prileten vojak.

»No, pa vam bo. Pojdi sem, Melica, in povej ono pesemco o pomladi!«

In končala je z besedami: »... Čas novega zopet življenja!...«

Vojaki so ploskali. Eden pravi: »Prosim, gospa, počakajte, da prinesem otrokom zastavic!«

Drugi vojak si je snel lep trobojni trak in ga pripel deklici. Obrnil se je v stran in obrisal solzo. Drugi so mi rekli, da se je gotovo spomnil svojih otrok doma. Od dveh strani so pritekli vojaki in prinesli trakov, narodnih in cesarskih zastavic in z njimi okrasili otroke.

»Na zdar! Na zdar! Živio!« so nam klicali v slovo.

Vrnili smo se domov, otroci veseli zastavic in trakov, mi pa z željo v srcu, da bi res prišel čas novega zopet življenja!...

Spomladi.

*Kakor zlate in srebrne verige
zvoni in cvete gaj;
kakor svetost iz božje knjige
vse govori, dehti in poje zdaj.*

*Vodice šumijo za logom;
škrjančka popil je oblak,
tam skrit pogovarja se z Bogom;
pripel zvončke april si za trak.*

*Na njivo zjutraj zarano
gre s kolci in pljugom kmet
in orje, čez brazde gre z brano,
ves z nado in solncem objet.*

*Črni se oplojena njiva;
nagovoril s škrjančkom se Bog,
pal v razor, tam se zdaj skriva;
skrivnost gaj si šepče in log.*

*Bog zlat je oblak razpolovil
na hiše, v brazd gledal skrivnost —
njiv kmetu je plod blagoslovil,
v dvor k njemu zaplul kakor gost...*

Fran Žgur.